

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. B.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 563/12, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2009, č. j. 11 Ca 7/2009 – 95,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 11. 2009, č. j. 11 Ca 7/2009 – 95, zamítl žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o ustanovení zástupce z řad advokátů pro případné řízení o kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 7/2009 - 78. Toto rozhodnutí městský soud odůvodnil tím, že stěžovatel dosud proti uvedenému rozsudku nepodal kasační stížnost, ale dne 11. 9. 2009 požádal o přidělení právního zástupce z řad advokátů. Svou žádost odůvodnil tím, že nemá dostatek finančních prostředků na úhradu zastoupení advokátem. Městský soud dne 17. 9. 2009 vyzval stěžovatele k prokázání jeho osobních, rodinných a majetkových poměrů. Tato výzva byla stěžovateli doručena do vlastních rukou dne 21. 9. 2009. Stěžovatel v patnáctidenní lhůtě určené městským soudem nijak nereagoval. Protože stěžovatel nepředložil soudu podklady týkající se jeho osobních, rodinných, majetkových a výdělkových poměrů, neměl městský soud možnost učinit si úsudek o tom, zda jsou v jeho případě splněny zákonné předpoklady pro osvobození od soudních poplatků (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř. s.) a žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů nevyhověl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., ve které poukázal na to, že kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 7/2009 – 78, odeslal dne 9. 11. 2009 a dále namítal, že mu nebyla doručena výzva k prokázání osobních, rodinných a majetkových poměrů. V této souvislosti uvedl, že dne 2. 11. 2009 nahlížel do soudního spisu, ve kterém nic takového založeno nebylo. Tiskopis vzor 060 byl stěžovateli poslán dne 16. 3. 2009 a ten vyplněný odeslal dne 25. 3. 2009. Podle stěžovatele je napadené usnesení nesprávné, a proto žádá o jeho zrušení a řádné vyřízení jeho žádosti o přidělení právního zástupce v souladu s čl. 37 odst. 2 Ústavy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel sice není pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, avšak tuto skutečnost nelze podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro odmítnutí kasační stížnosti a překážku, jež by bránila jejímu meritornímu projednání. Je–li totiž předmětem přezkumu usnesení, jímž nebylo vyhověno žádosti účastníka řízení o ustanovení zástupce z řad advokátů, vedlo by trvání na podmínce povinného zastoupení k popření cíle, jenž účastník řízení podáním žádosti sledoval, a tím i k popření smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být přezkoumán závěr, že účastník řízení právo na ustanovení zástupce nemá (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS).

Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel dne 11. 9. 2009 požádal o prodloužení lhůty k podání kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 11 Ca 7/2009 – 78, a zároveň požádal o „přidělení právního zástupce“. Dne 17. 9. městský soud stěžovateli sdělil, že lhůtu pro podání kasační stížnosti prodloužit nelze a dále jej vyzval, aby „v přiloženém formuláři osvědčil a prokázal splnění zákonných předpokladů pro přiznání osvobození od soudních poplatků a tedy i pro ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti“. Ke splnění této výzvy stanovil městský soud stěžovateli lhůtu 15 dnů ode dne jejího doručení. Podle údajů na doručence byla zásilka obsahující citovanou výzvu stěžovateli vhozena do schránky dne 22. 9. 2009.

Podle ust. § 42 odst. 5 s. ř. s. se pro doručování užijí obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví–li s. ř. s. jinak. V případě předmětné výzvy se nejednalo o písemnost, která by musela být doručena do vlastních rukou, neboť zákon tak nestanoví a v daném případě tak nenařídil ani městský soud (§ 49 odst. 1 o. s. ř.).

Podle ust. § 50 odst. 1 o. s. ř. doručující orgán v případě, že nezastihl adresáta písemnosti, vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky; písemnost se považuje za doručenou vhozením do schránky, datum vhození vyznačí doručující orgán na doručence a na písemnosti.

V daném případě doručenka obsahuje všechny náležitosti podle ust. § 50g odst. 1 a 5 o. s. ř. Fikce doručení tedy nastala okamžikem vhození zásilky obsahující výzvu do schránky stěžovatele a od tohoto okamžiku začala běžet stěžovateli patnáctidenní lhůta ke splnění povinnosti stanovené ve výzvě. Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil, že by se v době doručování zásilky obsahující předmětnou výzvu na adrese T. 67, P., nezdržoval, a nezpochybnil ani postup pošty při doručování zásilky. Uvedenou adresu přitom uváděl v průběhu řízení před městským soudem ve všech podáních a s výjimkou výzvy ze dne 17. 9. 2009 na této adrese zásilky přebíral, případně si je vyzvedával na poště po zanechání výzvy. Pokud tedy v kasační stížnosti pouze bez dalšího tvrdí, že výzvu neobdržel, nemůže podle Nejvyššího správního soudu toto tvrzení vyvrátit presumpci správnosti údajů na doručence a zvrátit tak to, že stěžovatel zůstal nečinný, a proto mu důvodně nebyl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že předmětná výzva je součástí soudního spisu (viz čl. 90), neobstojí ani související tvrzení stěžovatele, že ve spise nic takového založeno není.

Městskému soudu tak lze vytknout pouze to, že v odůvodnění napadeného usnesení chybně uvedl, že výzva byla stěžovateli doručena do vlastních rukou, neboť podle předmětné doručenky byla zásilka obsahující výzvu vhozena do poštovní schránky stěžovatele. To však nic nemění na tom, že zásilka obsahující výzvu byla řádně doručena v souladu s ust. § 50 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., a proto uvedené pochybení městského soudu je bez vlivu na zákonnost napadeného usnesení.

Poukazuje–li stěžovatel na to, že dne 9. 11. 2009 podal kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 31. 8. 2009, je tato skutečnost pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení irelevantní. Okamžik podání kasační stížnosti je podstatný pro posouzení její včasnosti [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s] a touto otázkou se bude Nejvyšší správní soud zabývat až v řízení o této kasační stížnosti, které je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 7 Afs 12/2010. Městskému soudu navíc nelze vytknout ani to, že v odůvodnění napadeného usnesení zmínil, že stěžovatel dosud kasační stížnost proti citovanému rozsudku nepodal, protože mu byla doručena až dne 10. 11. 2009, tj. poté, co vydal napadené usnesení.

Uvádí–li stěžovatel, že své osobní, rodinné a majetkové poměry městskému soudu doložil již v březnu 2009, je nutno zdůraznit, že podáním ze dne 25. 3. 2009 stěžovatel reagoval na výzvu městského soudu týkající se předpokladů pro osvobození od soudních poplatků pro řízení o žalobě. Vzhledem k tomu, že mezi jednotlivými výzvami k prokázání osobních, rodinných a majetkových poměrů stěžovatele byl časový odstup cca 6 měsíců a poměry stěžovatele se za tuto dobu mohly změnit, neshledal Nejvyšší správní soud v postupu městského soudu pochybení.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadené usnesení nezákonné, a proto Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu